

ŽELEZNIČARSKI VESTNIK

STROKOVNO GLASILO PROMETNE ZVEZE.

Izhaja 1. in 15. vsakega meseca in velja za privatne naročnike za celo leto 40 D, za pol leta 20 D, za četrt leta 10 D. Izven Jugoslavije 52 D. Naročnina se pošilja na Osrednji odbor Prometne zveze, Maribor, Aleksandrova cesta št. 6. Naročnina se plačuje naprej. Člani Prometne zveze dobivajo list brez

posebnega naročila. — Osrednji odbor Prometne zveze tudi sprejema naročnino, dopise, inserate in reklamacije. Dopisi se ne vračajo. Cene inseratom po dogovoru. Za večkratne objave primeren popust. Nezaprte reklamacije so poštine proste. — Čekovni račun št. 13.351.

Štev. 13.

Maribor, dne 1. julija 1927.

II. letnik.

Skupni nastopi.

Zelja mnogih je, da bi se vsi železničarji združili, da bi vsi tvorili samo jedno organizacijo. Ta bi naj bila strogo stanovska, ki bi skrbela zaboljšanje gmotnega stanja železničarjev. Bila bi ta organizacija res idealna, le vprašanje je, če bi bila pri nas sploh mogoča.

Zamislimo se malo v preteklost, ki je bila še pred kratkim sedanost. Na razna metavanja polen »Saveza« pod noge »Udruženja« in obratno. Da oboji tudi nas niso pri miru pustili, je jasno.

Dragi tovariši, ali se nam zastopniki uprave ne morejo v obraz smejeti? Vi ste delali, mi smo delali, tudi dobro delali, vsak objektivno človek nam more to priznati. Zakaj si sami potem tega ne priznamo?

Zakaj »Savez« ne pomaga »Udruženju«, če slednji protestira proti slabim nameram gospodov v Beogradu?! Ker »Savez« ne zaupa »Udruženju« in slednji zopet prvega ne. Da mi ne moremo zaupati njim: »Savezu«, ki nas je že večkrat hotel za nos vleči, in »Udruženju«, ki ga vodijo visoki gospodje, katerim niti prav ne zaupajo lastni člani — je tudi jasno! In da uprava nam vsem skupaj še manj zaupa, oziroma nas ne upošteva, pa je še bolj jasno. Evo: Gospod minister saobračaja je bil dne 7. junija t. l. v mariborski delavnici. Deputacij uslužbenstva ni sprejel, podjetje si je v naglici malo pogledal, videl je zamazane, črne kovače, ki dan za dnevom bulijo v žareči ogenj, o katerih se je nekoč neka sočutna oseba izrazila: reveži že na tem svetu imajo pekel, Bog varuj jih tega vsaj na onem svetu!

Zašli smo malo predaleč, pa nič ne škoduje, povedati smo vam hoteli, da delavci v delavnici nimajo nič prijetnega in da bi se spodobilo — milo rečeno — njihovim družinskim članom vrniti režijsko vožnjo. In veste, kaj pa še namerava g. minister: delavcem v delavnici znižati plače še za 15%. (So jim že znižali, nekaterim celo za 20%; op. uredništva.)

Kaj porečete k temu? Prizadeti bodo zahtevali od svojih organizacij, da v Beogradu proti temu energično protestirajo. Te bodo to storile, če že niso, kar pa bo skoro gotovo — brezuspešno, »ker nema kredita«.

Da bodo svoje člane potolažile, bo ena organizacija predbacivala drugi to in ono ter tako skušala pozornost prizadetih zbuditi za drugi predmet (svojih napak seveda nobena ne bo rada priznala) in stvar se bo počasi pozabila, kakor se je že marsikaj. Uprava si bo mislila, dobro je šlo, nategujmo vijak še dalje, mogoče še iztisnemo uslužbenstvu kakšen dinarček. In kaj porečejo k temu neorganizirani delavci ostalih strok? »Prav se jim zgodi«, bo mogoče rekel progovni delavec, »zakaj pa je vihal tako visoko svoj nos; če smo mi slabo plačani, naj še bo delavec iz delavnice.« Pri upravi pa še bodo lahko nadalje sklepali:

Vzamemu enkrat enemu, potem drugemu, se bodo že sami med seboj skregali in mi bomo to zopet lahko izrabili.

Tovariši, vedite, da je nevošljivost naša glavna slabost in sploh največja napaka človeštva. Boriti se moramo pred vsem proti temu zlu, če hočemo kaj doseči.

Na kakšen način? Predvsem je treba priznati svojo napako. Takoj, kakor hitro smo jo spoznali, skušati jo odstraniti, to tudi storiti, pri tem pa se poslužiti vseh sredstev, da to dosežemo. In katera so najboljša sredstva? Da živimo po krščanskih načelih, po naukih Kristusovih, da z besedo in dejanjem učimo to tudi druge, da žrtvujemo vse, da odpravimo nevošljivost, ki jo zna delodajalec v škodo delojemalca prav dobro izrabiti. Rekel bi, da ima oni prav, ki je po zadnjem »skupnem« nastopu trdil: »Železničarje je treba najprej vzgojiti za skupno delo, in šele potem naj skupno nastopajo.«

Denar, oh ta ljubi denar,

ki je sveta vladar, pa mnogim tudi pogibelj. Pravzaprav: denar je le sredstvo, nedolžni predmet. Moč, ki jo ima, so mu dali nespametniki. Bili so, oziroma bi lahko bili njega gospodarji, pa so mu največjega pomilovanja vredni sužnji. Bogatin v svojem pohlepu bi celo Boga prodal, pravimo. Kdor nima denarja, je zopet z eno besedo veliki siromak na svetu. Nihče ga ne mara, vsega pogreša. Kaj pa oni, ki hodi srednjo pot? Kar se denarja tiče, je gotovo na najboljšem. Sploh bi bilo na svetu veliko lepše, več sreče in zadovoljnosti, ako bi si v tem oziru izbrali zlato sredino. Sredina sicer vedno ni zlata, to se pravi: najboljša, toda tukaj je. Ako bi lakomneži znali, kdaj imajo zadosti, bi tudi revežev ne bilo. Denar, ki bi naj bil vez med vsemi stanovni človeštva, tvori visoko steno med kapitalistom in proletarcem. Kapitalist si kopiči bogastvo, revež pa vključ svojemu trudu in znoju pobira samo drobtinice, ki padajo od kapitalistove mize.

Koliko denarja se steka v raznih bankah, od katerega imajo navadno največ koristi zopet kapitalisti, si mi niti predstavljati ne moremo.

Zanimivo je, da so se v Ameriki vloge od leta 1919 dalje zvišale za 452.000.000.000.000 Din. To je ogromen znesek, svota, ki si jo je težko predstavljati. 20.000.000 vagonov bi napolnili s tem. Za to bi bilo treba pet vlakov, ki bi bili tako dolgi, kakor je razdalja med Beogradom in Mariborom. Če bi to svoto razdelili med jugoslovanske železničarje? Vsakemu sedaj živečemu aktivnemu in penzioniranemu železničarju bi se od navedene svote lahko mesečno dajalo po 1 mil. Din, pa bi ta kapital do njih smrti ne bil izčrpan. 107.000 let bi naš prometni minister s tem izhajal, pod pogojem seveda, da bi budžetiran kredit ostal vedno isti in ne bi bil večji, kakor je letošnji. Kakor omenjeno, za to veliko svoto so se zvišale v Ameriki vloge samo od leta 1919.

Kakšen le še more biti ves kapital, ki je naložen v ameriškanskih denarnih zavodih, pa tudi drugod? Sploh ni bilo nekaj zelo zanimivega, ugotoviti svoto, ki tvorijo odvišni zneski kapitalistov, to se pravi denarnega premoženja, ki ga ti pravzaprav ne potrebujejo. Že to, pravimo, bi dalo velikansko svoto, veliko večjo pa bi še dobili, če bi ocenili vso vrednostno premoženje vseh onih, ki jih prištevamo med kapitaliste. Prepričani smo lahko, da bi to premoženje marsikaterega osupnilo. Marsikateri bi se udaril po čelu in bi rekel: sedaj pa vem, zakaj je bilo toliko zla na svetu. In faktično, mirno lahko trdimo, veliko zlo je za vse ljudi, tudi za kapitaliste, ker je mamon tega sveta tako neenakomerno razdeljen. Ljudje, ki si neprestano nabirajo ogromna premoženja in živijo v nenasitnem pohlepu, niti sebi ne privoščijo tega, kar rabijo za življenje, kaj šele drugim! Ti nimajo čuta za reveža. Ti izkoriščajo vse, se poslužujejo vsega, samo, da dosežejo svoj namen. Prav radi izrabljajo bedno stanje bližnjega in v svoji strastni požrečnosti se ne ustrašijo najkrvoločnejšega trpinčenja sočloveka, ki je ravno tako človek, samo s to razliko, da je mogoče boljši, pa radi tega ubožnejši.

Proti temu zlo moramo napovedati boj! Mi moramo si sovražnika dobro ogledati. Prekontrolirati tudi samega sebe; ni izključeno, da se tudi v nas skriva vohun kapitalistične vojske. Ne bomo dosegli prave zmage, če se bomo borili proti kapitalizmu samo zato, da ga uničimo, ali pa mogoče zato, da se ga sami polastimo, kar je še slabše. Tako delajo razredni bojevniki.

Nas mora gnati v boj načelo pravičnosti in enakopravnosti. Krščanska ljubezen nam daje moč, da se ne ustrašimo najhujših ovir. Namen, vsem ljudem storiti dobro, da, najboljši, je edino pravilen. Napačno pa smo začeli, če si želimo v boj proti kapitalizmu zato, da si ga osvojimo. Kajti nevarnost pohlepa in nenasitnosti se lahko polasti tudi nas in potem se lahko zgodi, pa postanemo sami kapitalisti in še slabši, kakor so sedanji. Mi gremo v boj, da kapitalizem v njegovem zlu steremo in nikdar več ne pripustimo, da bi se zopet dvignil. Denar in premoženje ter sploh vse nenaravne dobrrote naj nam služijo v naše dobro in ne v zlo.

Mi hočemo to storiti in tudi bomo storili. Mi vemo pa tudi, da eden sam tega ne more storiti, zato se hočemo družiti, družiti v organizacijah, ki za tem stremijo. V te organizacije bomo vabili in pripeljali tudi vse naše sotrpine. Vse krščansko-misleče železničarje bomo združili v PZ!

Dva svetova.

Kdor resno motri razmere v našem železniškem prometu, se s skrbjo vprašuje, kaj nam utegne prinesiti bližnja bodočnost. Odkar je vse železniško omrežje na ozemlju naše države v državni upravi, so tudi železnice rekli bi obolele na nevarni in nalezljivi bolezn, ki se širi od centra, iz upravno omnipotentnega Belgrada, na vse strani in se ji običajno in priprosto pravi: balkanska malomarnost in brezbriznost. Ta kuga nikjer ni tako nevarna, kakor v prometu, ki mora naglo in brezhbno funkcijonirati in zato se tudi nikjer tako bridko ne čuti centralizem kot baš v železniškem prometu. Ali nas hoče dovesti do katastrofe? O tem naj premišlujejo tisti tam doli na najvišjih mestih, ki bodo pred vsem svetom nosili odgovornost za svoje delo, mi se raje kratko pomudimo pri razmotrivanju o bližnjih in daljnjih činjenicah, ki so našim bratom na jugu vtisnile v značaj to fatalno balkansko malomarnost.

Med nami se stikata dva svetova, zapad in vzhod. Tisoč letna zgodovina je po svoje vzgajala nas, ki smo zapadnjaki, in zopet po svoje Srbe, ki so bili v območju vzhodnih vplivov.

Kmalu po naselitvi v sedanjih pokrajinah so se naši pradedje pred kakim tisočletjem posvetili kmetovalstvu,

Postranski zaslužek.

Če primerjamo nekdanjega železničarja s sedajnim z ozirom na postranski zaslužek, opazimo veliko razliko. Na vprašanje, zakaj pa, je prav lahko odgovoriti: Železničarju svoječasno ni bilo treba iskati postranskih dohodkov, danes jih mora. Ne mislim visoki gospodi pri ministrstvu, generalni direkciji itd., onim, kojih položajne plače same znašajo 36—48.000 Din, tem ni treba postranskih zaslužkov. Tem ni treba po težkem delu na progi v zvečernih urah hoditi od hiše do hiše ter povpraševati, če rabijo drvarja za 5 Din. A ubogi delavski pari z veččlansko družino pa je treba, če noče z njo vred poginiti od lakote. Da, poginiti, pravim, ker to ni več umiranje človeka, ki bi naj bil krona vsega stvarstva, kakor zginjavajo železničarji eden za drugim v prerani grob in to samo vsled velikega pomanjkanja. Ne bom pisal in »navduševal« gospode v Beogradu za socijalizem, za ljubezen do bližnjega in za pravico, odkar obstoja Jugoslavija so pokazali, da za to nimajo smisla. Pač pa jih hočem na nekaj drugega opozoriti. Na posledice. Prišel bo čas, ko bodo morali dati odgovor, zakaj niso z »živim materijalom« boljše gospodarili.

Odkrito besedo: Prvič, ali je zmožen delavec drugi dan veliko, dobro in pošteno delati, če je moral vso noč letati za postranskim zaslužkom? Drugič, ali mora tak delavec imeti veselje do dela, ga vzlubiti? Tretjič, ali je mogoče, da delavec spoštuje in ceni svojega delodajalca tako, kakor bi ga, če bi dobil za pošteno delo tudi pošteno plačilo? Jasno je kot beli dan, da je vsak gospodar, ki je svoje delavce boljše plačal, imel več koristi od njih, kakor pa oni, ki jim je zaslužek prikrajševal. In ne samo to, če sta si ta dva gospodarja primerjala čisti dobiček, je drugi lahko videl pri prvem veliko večjega. Ker delavci prvega so delali z veseljem s podvojeno močjo, dasiravno se jim je plača zvišala le za četrtino, kvečjemu za polovico. Delavci drugega pa so delali z nevoljo, s sovraštvom do svojega gospodarja, ni jim bilo mar, če so vsled svoje nepazljivosti gospodarju napravili kako škodo. Še okradli ga so, če je bilo le mogoče!

Toliko za enkrat, če me pa merodajni faktorji niso še razumeli, bom pa drugič več in bolj jasno napisal.

Tudi mi nismo sami.

»Kaj hočemo, nas je malo in sami smo!« Tako govorijo mlačneži in nestrpniki. Oni, ki mislijo, da morejo vse na-

ki daje človeku posebno značilne lastnosti: mirnosti, stalnosti, skrbne delavnosti in družnosti. So pač čisto zmotile viharne dobe tudi naše prednike v njihovem tihem kmetskem življenju, toda v toliki meri ne kakor Srbe, ki jih je zajel val mohamedanskega in mongolskega plemena Turkov prav v trenutku, ko so bili Srbi na tem, da kot najmočnejši slovanski rod združijo ves Balkan v eni državi, ki bi bila zmožna ustvariti samoraslo kulturo tekom stoletij mirnega razvoja. Tako se je pa začela za Srbe petstoletna večna borba proti krutemu tlačitelju.

In kako so bili Srbi za ta boj pripravljeni? Omiko so dobili od Grkov iz takratnega vzhodnega kulturnega središča, iz Carigrada. Donašali so jim jo trgovci, znani po svoji zvitosti in nezanesljivosti, posredovali so jim jo barbarski vojaki, ki so služili v bizantinski vojski, donašali so jo med srbski narod grški razkolni duhovniki, ki so poleg blagovesti Kristusove vere miru, ljubezni in sprave povsod netili sovraštvo proti Rimu. Srbov krščanstvo ni prekvasilo, kakor nas, ki smo sprejeli vero kot neločljiv element v narodno dušo. Srbi so več stoletij omahovali med katoličanstvom in pravoslavljem. Končno je prevladal bizantinski vzhodni vpliv nad zapadnim rimskim. Srbi so bili torej v mladostni dobi svojega narodnega razvoja vzgojeni od pravno pokvarjenega Bizanca. (Konec prih.)

enkrat doseči. Če se jim to ne posreči, zapustijo vrste svojih sotovarišev, s katerimi so se leta in leta ramo ob ramo borili za svoje pravice in gredo — k nasprotniku! To so nestrpnosti. So pa tudi v naših vrstah bojevnik, ki ne zapustijo svojega mesta, le svoje meče in kopja povesijo, pogum jim upade, ker si niso svesti pred večerom započete dneva doseči končno zmago. Pravimo, ne zapustijo svojih vrst, le poguma jim zmanjka, ali pa postanejo nestrpni, to oboje pa vodi velikokrat do obupa. Malodušneš obupa nad svojo močjo, nad močjo svojih sobojevnikov, ker vidi sovražnika v večji moči.

Iz zgodovine nam je znano, da je v raznih bitkah odločevala zavest: nismo sami, pomoč prihaja! Tudi mi člani PZ nismo sami, dasiravno nas hočejo nekateri prezirati. Vedo naj, da nas je mnogo in vsepovsod. Mi imamo tovariše v Utrechtu na Hollandskem, »Nederlandsche R. K. Band van Spoor- en Tramwegperzoneel St. Raphael« se imenuje organizacija, ki je z nami v zvezi. V Berlinu je »Gewerkschaft deutscher Eisenbahner«, s kojo smo v stalni korespondenci. Nadalje smo v stikih z »Gewerkschaft christlicher Eisenbahner Oesterreichs« na Dunaju. Na Francoskem imamo sorodno organizacijo »Federation des Syndicats Professionnels des Cheminots de France et des Coloniens«, svoj sedež ima v Parizu. »Syndicat Chretien des C. P. T. T. M.« v Bruxellesu, »Federation chretienne du Personnel des Entreprises de Transports de la Suisse« v Zürichu, »Syndicat Professionnel des Cheminots« v Luksemburški in »Thöhöly« v Budimpešti so železničarske organizacije, ki bijejo z nami isti boj, dasiravno na različnih frontah, boj proti nenasitnemu kapitalizmu. Ne, mi nismo sami, mnogo nas je, skoraj po celi Evropi se nahajajo naše bojne vrste. Vsi priznavamo kot najboljše orožje v boju z našim sovražnikom meč pravičnosti v duhu krščanskega socializma.

Dejstvo, da nismo sami, naj nas bodri in daje poguma, da vstrajamo na poti, ki smo si jo zbrali in je tudi edino pravilna. Svesti smo si lahko, da je zmaga naša, četudi sadove svojega dela mogoče v polni meri sami ne bomo uživali. Hočemo se biti za pravično stvar ne le iz ljubezni do samega sebe, ampak tudi iz ljubezni do svojih sotovarišev, ki trpijo še hujše krivice, kakor mi. Mi hočemo priboriti našim naslednikom boljše življenje, kakor smo ga uživali sami. In če bomo tako delali, smo si lahko svesti, da bode Pravični blagoslovil naše delo in da naš trud ne bo zastoj.

Kako dolgo še?

V Mariboru je sklicalo »Udruženje jugoslovanskih narodnih železničarjev« protestni shod. Na ta shod je prišlo veliko število železničarjev brez razlike na organizacije, da bi tam skupno protestirali proti vsem krivicam in povedali z odločno besedo belgrajskim gospodom, da mi hočemo povrnitev vseh naših pravic, da hočemo kruha. Pokazalo se je pa drugače! Voditelji mariborskega »Saveza, socialističnih železničarske organizacije, so zopet pokazali, da jim ne gre za to, da bi skupno protestirali, ampak so prišli za to, da bi ta shod razbili. Njihovo obnašanje na tem shodu nam je neizpodbiten dokaz, da jim je le strokovna organizacija kot slepo orodje za njih politične cilje. Ni jim na srečo, kako bi izboljšali položaj železničarjev in iskali stikov z drugimi organizacijami, ampak hočejo tudi v naprej voditi boj, pa ne proti upravi, ampak nasproti drugim železničarskim strokovnim organizacijam in razbijati njih shode. To nam je dovolj in javno vprašamo »Savez železničarjev Jugoslavije«, kako dolgo še mislijo voditi ta boj in kedaj hočejo nastopiti skupno pot obrambe za naše pravice? Na raznih konferencah povdarjajo voditelji te organizacije le enotnost in enotno železničarsko organizacijo in ravno sedaj, ko bi se imela ta edinstvo in solidarnost pokazati tudi v dejanju, pa pridejo z razdiralnim delom in z hujskanjem. Vsi pametni železničarji obsojamo tako stro-

kovno politiko, ker vidimo, da se tukaj ne gre za dobrobit železničarjev, ampak le za koristi gotovih oseb. Proč s takim delom, Vam kličemo! Mi hočemo solidarno delo in pokazati, da v strokovnem delu ne poznamo politike, ker je nam naš obstoj, življenje naših družin ljubše kot pa ta socialistična gonja. Vsem zavednim železničarjem kličemo: iztrebite iz svojih vrst vse demagoge in hujskače, ker le tedaj nam bo mogoče misliti na edino uspešno solidarno delo!

Iz osrednjega odbora.

Osrednji odbor sklicuje za 3. julij 1927, ob 9. uri predpoldne svoj redni letni občni zbor. — Občni zbor se vrši v Mariboru, Koroška cesta 1. Dnevni red je bil objavljen že v zadnji številki. — Pozivamo vse skupine in plačilnice, da pošljejo na ta občni zbor svoje zastopnike s pooblastili.

Pojasnilo.

Zaračunavanje hranarine. Na razna vprašanja, kako se zaračunava hranarina (boleznina) v slučaju obolenja člana bolniškega fonda, objavljamo način tega zaračunavanja, da si bo lahko vsak posamezni izračunal, koliko mu pritiče hranarine v slučaju bolezni. Delavec, ki ne dela v turnusu in ima urnine Din 3.75, to je dnevno Din 30.—; ako je bolan, se mu zaračuna hranarina tako, da se dnevni zaslužek množi z 25 (30 krat 25) je 750.— Din. Ta dobljeni znesek se potem razdeli na 30 dni (750 Din : 30 dni je 25 Din). To je torej povrečen dnevni zaslužek, od katerega dobi v slučaju bolezni 70%, to je 17.50 Din. Ako je bil torej delavec z gori navedeno plačo bolan celi mesec, to je 30 dni, bi dobil hranarine 525 Din (17.50 Din krat 30 dni je 525 Din). Hranarina se plačuje za vse dni v mesecu, torej tudi za nedelje in praznike.

Dopisi.

Maribor. V ponedeljek, dne 13. junija t. l., ob pol osmi uri zvečer se je vršil v dvorani »Union« (preje Götz) protestni shod, ki ga je sklicala podružnica UJNŽ v Mariboru. Shod je bil prav dobro obiskan, le žalibog, da so se na tem shodu izvršili dogodki, ki nikakor ne spadajo na tak strokovni protestni shod. Da bodo tudi člani PZ o tem pravilno poučeni, kateri niso bili na tem shodu, bom opisal ta shod nekoliko natančneje. Kakor že omenjeno, je ta shod sklicala mariborska podružnica UJNŽ z namenom, da protestira proti krivicam, ki se dandanes železničarjem godijo. Že par dni preje pred shodom se je razvijala živahna agitacija med železničarji (popolnoma pravilno!) za ta shod; nekateri so celo izjavljali, da bo to skupen shod vseh mariborskih železničarskih organizacij. Posebno člani socialističnih železničarskih organizacij so se obnašali pri tej agitaciji zelo čudno. Ko so se začeli ob določeni uri zbirati udeleženci na zborovališču, je bilo takoj opaziti, da se zbirata dva oficijelna tabora: prvi »Udrženjaši« in drugi »Savez«. Med vse te so se pa pomešali razni neorganizirani železničarji in članstvo PZ. Že takoj pri začetku pri določitvi predsednika se je pokazalo, da drugi tabor, člani »Saveza«, niso prišli na shod iz solidarnosti, kakor se je pričakovalo, ampak z namenom, da shod razbijejo. To dejstvo se potrjuje s tem, da so socialisti predlagali predsednika iz svojih vrst, čeprav so shod sklicali narodni železničarji. Ta nakana se jim ni posrečila ter so hoteli potem svojo jezo stresati na posamezne govornike z raznimi neprimernimi medklici, tako da je morala posredovati policija. Tudi zastopniku PZ, ki se je izjavil v imenu naše organizacije za solidarnost v obrambi naših pravic, se je od strani socialistov dogodilo isto. Naravnost presenetilo nas pa je, da so socialisti glasovali proti resoluciji, v kateri se je zahtevalo splošno zboljšanje položaja in povrnitev naših pravic.

Socijalisti so s tem svojim nastopom zopet jasno pokazali, da niso za enotno delo, ampak za strankarsko izrabljanje in osebne koristi. To si je treba dobro zapomniti!

Posledice redukcije in znižanja urnin. Iz Prevalj se nam poroča: Pred kratkim je pri delu padel v nezavest progovni delavec P. V. Gotovo je temu krivo pomanjkanje in stradanje, ker je imenovani dobil dne 1. junija za celi mesec maj le okrog 250 Din. Za stanovanje in mleko, ki ga rabi za otroke, je plačal 150 Din in tako mu je ostalo samo 100 Din za vse življenske potrebščine za celi mesec junij. Navedeni ima tri majhne otroke in bolno ženo, ki je zbolela gotovo od pretežkega dela, ker je tudi žena morala gledati, da je kaj zaslužila, da bi se z družino lažje preživela. Kje ima uprava socijalni čut? Ali se vam, merodajni gospodje, ki odločujete našo usodo, ne smili ubogi obnemogli in sestradani mož, družinski oče, bolna in izmognjena žena-mati, gladni in jokajoči otroci? Krivice že vpijejo v nebo in kdo bo nosil za nastale posledice veliko odgovornost?!

Vsemogočni »klerikalci«. Naši sotovariši iz »Saveza« pravijo: Kdo je kriv, da so se reducirale plače in delovni čas? Klerikalci! Kdo je kriv, da so se odvzele režijske vozne karte družinskim članom delavstva? Zopet klerikalci! Kdo je kriv povišanega davka? Že zopet klerikalci! Kdo je kriv vseh takih in enakih krivic, ki so se železničarjem že zadale in ki se še mislijo zadati? Vse ti presneti klerikalci! Ako bi se res g. dr. Korošcu in njegovi stranki beograjski ministri in drugi kar klanjali in čakali na njih predloge, da bi se vse želje »klerikalcev« hipno izpolnjevale, bi prav gotovo železničarji ne bili v tako slabem položaju, kot se danes nahajamo. (Priobčujemo ta dopis, ker se iz njega jasno zrcali demagogija naše socijalne demokracije; op. urednika.)

Razno.

Nesreča na železniškem mostu v Krčevini pri Mariboru. Sedemleten sin sodarja Pichlerja v Mariboru se je dne 14. junija naslanjal na ograjo mosta, ki vodi preko železnice v Krčevini. Pod pritiskom je ograja nenadoma popustila in deček je padel 8 m globoko na tračnice in obležal nezavesten. Siromak si je zdrobil temenico in poškodoval hrbtenjačo.

Hitropisec. Neki János je pri natečaju za pisanje stroja premagal vse tekmece. Spisal je v teku ene ure 41.000 črk!

Najbolj zaposlena oseba na svetu je Mr. Edward Beatty, prezident kanadske pacifiške železnice. Ima nadzorst-

vo nad 20.000 milijami železnic, nad 83 parniki, 1115.000 milijami brzojavnih napeljav in 100.000 uslužbenci. Poleg tega še ima 100 drugih poslov.

Človeška ura. Na katedrali sv. Pavla v Londonu se je ura ponoči ustavila. V enem dnevu jo niso mogli popraviti. Ker bi pa ljudje pogrešali uro, na katero so bili vajeni, so poslali nekoga, da je zlezal v mehanizem. Z žepno uro v roki je reguliral od sekunde do sekunde čas, dokler niso uro popravili.

Petrolejski vreli blizu Dunaja. Geolog Friedel poroča, da se v bližini Dunaja nahajajo petrolejski vreli.

Mehikanski mučeniki. V neki mehikanski vasi se je vršila kmečka svatba po katoliškem obredu. Med službo božjo so prišli vladni vojaki in ustrelili dva duhovnika, ženina, nevesto in priče.

Število milijonarjev v Ameriki. Ameriška vlada je objavila uradno statistiko, po kateri je razvidno, da je bilo leta 1925. v Ameriki 30.295 milijonarjev. Tekom tega leta je število naraslo za 9000. Od teh jih je 7, ki imajo preko 5 milijonov, 9, ki imajo preko 4, 15, ki imajo preko 3, 29, ki imajo preko 2 in nad 200, ki imajo preko 1 milijon dolarjev čistega letnega dobička.

TAPETNIŠKA DELA

IZVRŠUJEM PO NAJNIŽJIH CENAH.

ANTON TSCHERIN, MARIBOR

PRISTANIŠKA ULICA 3.

OB BREGU 4.

TOČNA POSTREZBA!

Priporočamo, nabavite si samo

„KARO“
čevlje

Dragotin Roglič

Maribor, Koroška cesta 19.

Tudi na obroke!

DIJAKINJE se sprejemajo na stanovanje in hrano. — Vprašajte pri M. LEIMÜLLER, Koroščeva ulica št. 4. Maribor. 11

Čevlje do najfineše izdelave izdeluje po najnižjih cenah Kristovič Anton, čevljar v Studencih. Kralja Petra cesta št. 68. Prevzema tudi vsakovrstna popravila.

Pozor železničarji! Najcenejša in najfinejša izdelava vseh vrst oblek pri Leopoldu Kraker, krojaču v Studencih pri Mariboru, Aleksandrova cesta 48. 21—21

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

r. z. z. o. z.

se priporoča za tiskanje knjig, brošur, vabil, vizitk, računov, lepakov in drugih tiskovin.

V Knjigarni in prodajalni Cirilove tiskarne na Koroški cesti št. 5 in v Podružnici te knjigarne in prodajalne v Aleksandrovi cesti št. 6 dobiš dobro in poceni: papir, pisarniški, pisemski, ovojni, svileni in prešani za kinč; svinčnike, peresa, ravnila, črnilo in druge potrebščine; vsakovrstne knjige, leposlovne in šolske ter razne molitvenike.

Denar naložite

najboljše in najvarnejše pri

Spodnještajerski ljudski posojilnici

v Mariboru

Stolna ulica 6

r. z. z. o. z.

Stolna ulica 6

Obrestuje hranilne vloge brez odpovedi po 6%

na trimesečno odpoved po 8%